

Q. R. B. V.
DISPUTATIO FEUDALIS
DE
DISPOSITIONE
TESTAMENTARIA, ET
SUCCESSIONE DESCENDEN-
TIUM IN FEUDO.

Quam
PRÆSIDE
CASPARE HEINRICO HORNIO,
J.U.D. Pandectarum P.P. atq; Collegiorum
Juridicorum, quæ hic sunt, Adfessore,

D. Jun. MDC. XCIV.

In Auditorio Actorum
publice defendet

CUNO FRIDRICH à Schirstedt,
Eqves Marchicus.

✿✿
VITTEBERGÆ, Prelo Goderitichiano.

DISPUTATIO FEUDALIS

DE

DISPOSITIONE

TESTAMENTARIA ET

SUCCESSIONE DESCENDEN-

TIUM IN FEUDO.

PRÆSIDI

CASPARI HEINRICO HORNIO

J. U. D. Landeshauptmann, etc. Collegiorum

Judiciorum, etc. hinc Abillone

in J. U. D. W. J. U. D.

in J. U. D. J. U. D.

publice J. U. D.

Canon. J. U. D. & Schlichter

Episc. Marburg.

WITTEBROCK, P. O. Godolphino.

7. N. D. N. 7.

Th. I.

Vasallus de Feudo in testamento, vel alia ultima voluntate disponere non potest. *I. F. 8. in fine princ. II. F. 9. §. donare.* ita, ut ne quidem pro animâ (ex hypothesi scil. Ecclesiæ Romanæ) sive ad piam causam Feudum, aut partem, ne candem lam quidam, ut loquuntur, relinquere possit. *N. Reusner. L. 3. concl. 65. Niell. Disp. F. VI. Tb. 4.* Cujus rei vera ratio hæc est, quod dispositione hæc præjudicium Domino & illis, qui ex primâ investitura jus quæsitum habent, fieret: quod jus uti his auferri; ita Domino invito Vasallus alterius sanguinis obtrudi nequit. Quam quidam rationem addunt, quod Feudum ad res alienas spectet, non adeo multum conferre videretur, siquidem Vasallus disponderet de dominio utili sibi competente; quo intuitu Feudum aliena res dici non potest, licet restricta sit Vasalli potestas: Dominio directo, quod respectu Vasalli alienum est, nihilominus salvò manente apud Dominum. Quod si verò quæstio sit de Feudo heredis ipsius, vel tertii, alia ratione institutio heredis in tali feudo inutilis est, quia scil. & jure communi in re alienâ heres institui nequit *L. 120. D. de V. S. L. 8. §. 3. de 7. Codic. Eckold. tit. de hered. inst. §. 19.* Planè si consuetudo vel statutum admittant testandi facultatem de Feudis: in illis merito est subsistendum. *Dn. à Rbez. l. F. 7. p. 317. n. 28. Goedd. disp. VIII. tb. 7. Dn. Stryk. dissertatio de Testam. Vasall. c. 5. §. 2.* ubi exempla allegantur.

II. Quod si Dominus in testamentariam vel aliam dispositionem mortis causa, sive ante sive post mortem Vasalli consentiret, valida illa erit quoad præjudicium Domini, non verò agnatorum in Feudo antiquo, nisi & ipsi consenserint. *Rosemb. c. 7. 4. 6. Dn. Stryk. de Testam. Vasall. c. 3. §. 3. & seqq.* & quæ ibi citantur alii Doctores.

A

Utrum

2
Utrum verò, si præsentibus & tacentibus domino & agnatis testamen-
tum factum, tacitus quidam consensus & quidem sufficiens ad exclu-
dendum illorum jus elici possit? dubia quæstio est. Plerique favo-
rem ultimæ voluntatis hic respiciunt, atque adeo expressum consen-
sum, qui circa alienationem inter vivos requiritur. *II. F. 39. 26. §. Titius.*
I. F. 5. §. præterea. necessarium haud esse tradunt. *Vultej. c. 9. n. 82.*
cum in favorabilibus, quibus ultimas voluntates jus nostrum accenset,
tacens pro consentiente habeatur, quod axioma latè probat *Barbosa.*
Thef. 18. 1. 7. Probamus & nos hanc opinionem, & ego magis quidem,
quod interfit inter alienationem inter vivos & mortis causa: nam ibi
nullum in mora est periculum, cum tempus superfit contradicendi ju-
dicialiter alienatori; in testamento autem sæpius imminere vi-
deant testatoris mortem Feudi successores, itaque, si dissen-
sum vel coram ipso testatore, l. si hunc turbare nolint, coram aliis non
declarent, consensisse non possunt non videri. *Dissert. dicta de Vasalli*
Testam. c. 3. §. 6.

III. De Feudis hereditariis, quibus de supra actum fuit. *Exerc. 8.*
tb. 38. sine novo consensu Domini testari Vasallum posse, communis
est Dd. opinio: si modo certum sit, Feudum esse hereditarium, quâ in
re multum tribuendum esse arbitrio Judicis, jam supra dictum. *Conf.*
Struv. c. 9. tb. 11. dict. Dissert. de Vas. Testam. d. i. §. 7. Utrum verò
fœminæ in Feudo tali institui possint? non convenit inter Doctores.
Probamus negantium opinionem, siquidem ea interpretatio, quæ na-
turæ rei conveniens est, arripienda; hæc autem alia esse non potest,
quàm ut in dubio credamus, Dominum de habilibus sensisse: *Conf.*
infra Tb. Hieron. Magonus dec. 54. Phil. Decius cons. 193. n. 3. Gail. 2. obf.
154. Schmid. p. 7. c. 2. n. 12. Planè si verba eam interpretationem ad-
mittant, ut & fœminas non exclusisse Dominum colligi queat, aliter
sine dubio quæstio est decidenda. *Ludov. Morotius Resp. 30. n. 1.* Atq;
adeò accuratè quid actum sit, & quænam mens fuerit contrahentium?
indagandum est.

IV. Quotiescunque vero facultas testandi de Feudo s. heredem
instituendi qualemcunque data est Vasallo, toties facultatem legandi
quoque concessam esse existimamus. *arg. L. 219. D. de V. S.* nec mora-
mur *Cujacium* dissentientem ad dictam Legem. *Conf. Tb. XIII.*

V. Si

V. Si Pater de Feudo novo consensu Domini testetur, filii id impedire non possunt; siquidem illud Jus, quod in Feudo habent, beneficium patris habent, illudque ex re patris est acquisitum. *Pruckner v. 1. C. 44. n. 5. 72. Rbez. I. V. III. p. 313.* Et hoc est, quod DD. in ore habent: Vasallus potest testari de Feudo probitate sua quasito. *Uccian. Vol. 4. n. 53.* In Feudo antiquo secus esse videtur, ubi filiis pacto majorum & providentia jam prospectum. Quia tamen filii in Feudum succedere volentes, heredes quoque simul necessario esse debent, non potest aliter dici, quam quod factum patris præstare, & dispositionem paternam agnoscere tenentur circa Feudum *II. F. 45.* Atque hinc si Pater Feudum inæqualiter dividat l. uni soli assignet, l. filia l. extraneo etiam, patris huic voluntati, quos supersunt, filii acquiescere debent. *Dn. à Rbez. I. F. 8. p. 312.* Quanquam eo in casu, ubi inæqualiter divisio facta inter filios l. uni filiorum Feudum assignatum nec Domini consensu opus videatur esse, cum Vasallus alterius sanguinis illi haud obtrudatur. Quod si verò filii cum patre simul investiti, atque sic non mediante sanguine paterno, sed ex propria persona jus habeant in Feudum, patris dispositio liberis præjudicio esse non potest. Et hoc est quod tradit *Vultejus L. 1. c. 9. n. 78. p. 488.* Cæterum si uni ex filiis l. filia l. etiam extraneo Feudum assignatum, reliquis in subsidium legitimam ex Feudo præstari debere docent *Carpz. 3. 10. 9. Dn. à Rbez. I. F. 8. n. 8. p. 313. Rosentb. c. 7. c. 13.* qui n. 8. docet, quomodo legitima hoc casu computanda.

VI. Vasallus filium in Feudo antiquo ex pacto & providentia, valide exheredare non potest, sive exhereditatio expresse tam in Feudo quam Allodio facta, sive in genere tantum. Dum enim neutro horum casu heres patris fit, nec etiam parentis facta præstare debet. Neque causa ingratitude, (secus est, si quid commiserit, ob quod alias dignus sit Feudi privatione *Ros. c. 7. c. 10. p. 10.*) neque Domini consensus aliquid efficere, & jus à majoribus quasitum auferre possunt. Quod si vero in Allodio heres fit institutus, per consequentiam Feudum filio adimi posse jam thesi V. dictum est. Plane in Feudo hereditario absque Domini consensu exheredationem efficacem esse nullum est dubium. Sed & cum Domini consensu in Feudo novo idem obtinere multi sentiunt. *Schneid. c. 3. Struv. c. 1X. apb. 12. n. 8.*

VII. Quod si itaque pater filium in Feudo antiquo iustas ob causas succedere nolit, Feudum consensu Senioris atque Agnatorum distrahatur, reservata sibi habitatione & usufructu ad dies vitæ; quo facto filius Feudum alienatum revocare nequit, pater vero de pecunia ex Feudo redacta l. pretio Feudi licet nondum soluto libere disponit. *II. F. 26. §. si vas. Schrader 7. 2. 34 Conf. Dn. Mühlpsfort. Cautele Feudali 1.*

VIII. Testamentum Vasalli, in quo instituitur is, qui alioquin successurus est in Feudo otiosum & inutile videtur; cum successor jure proprio Feudum nanciscatur. Sed forte in eo utilitas quædam latet, quod scriptus heres possessionem Feudi ex *L. f. C. de Edicto D. Hadriani tollendo* citius consequi possit. *S. hrad p. 7. 2. 18.*

IX. Cui potestas data Feudum pro lubitu alienandi, ultima voluntate quoque id facere potest. De qua re late agitur in *d. Dissert. de testam. Vasalli c. 3. §. 11. seqq. Ill. Dn. à Rhez. I. F. 8. p. 378.* In Marchionatu Superiori, Lusatiæ vi privilegii Maximiliani II. de dato Pragæ den 9. Aug 1575. Vasallis licitum est: daß ein ieder mit seinem Gute frey zu thun und zu lassen vollkommene Macht unGewalt haben solle und möge. Ex quo concludit *Richter p. 1. dec. 21. n. 10.* facultatem etiam liberam testandi iisdem datam esse, quem sequitur *Dn. à Rhez. I. F. S. p. 316. n. 80.* Verum in ordinatione Feudali Serenifis, Elect. Sax. de anno 1656. §. 218 erklärt wir ic. diserte ista clausula privilegii ad actus inter vivos restringitur, asseriturque illam ad ultimas voluntates non pertinere. Secundum quam declarationem sæpius in Collegio Wittebergenfi responsum esse, recordamur.

X. De fructibus Feudi, quos ipse Vasallus percepit, ite de melioramentis Vasallum testari posse, nullum est dubium, quoniam jure allodiali censentur *II. F. 28. Schrader p. 7. c. 2. n. 214. 25.* Idem de fructibus ultimi anni dicendum est, in quantum nempe illi ad Vasalli heredes pertinent *II. F. 28. §. his consequenter*, qua de re infra dicemus. De naturalibus verò accessionibus *Sweder. de Melior. Feudi c. 4. Th. 1. & fructibus futuris ex Feudo ex pacto & providentia percipiendis testari, uti & usufructum constituere in Feudo ultima voluntate nequit. Ref. C. 4. M. 1. c. 10. n. 5.* Sed tamen filius patris dispositionem de fructibus Feudi futuris adimplere utique tenetur. *argum. II. F. 45. Carpz. lib.*

lib. 6. Resp. 15. Schrad. p. 7. c. 1. n. 11. 25. Adquam sententiam Colleg. Wittenberg. respondit. vid. supra *Exercit. X. Th. V. VI.*

XI. De Feudo franco Vasallus testari non potest: remissio enim servitorum non infert liberam disponendi facultatem *Dn. Rbez. I F. 8. p. 319. Manz. de Test. val. & inval. T. 13. q. 5 n. 25. Dissert. nosm de Feudo franco Th. 19.* Eadem ratio efficit, ut de Feudo censuali non posse testari Vasallum credamus cum *Vultejo C. Marp. v. 4. c. XI. n. 92.* Idem sentiendum est quoad negatam testandi facultatem de Feudo pignoratitio, de quo *Exerc. 4. Th. 10. seqq.* dictum. Quid juris in Feudo oppignorato *dislo loco Th. 3.* traditum est.

XII. Quando Feudum emphyteum à Domino est constitutum cum l. sine pacto de retrovendendo, de eo Vasallus testari non potest. Et eo minus quidem, quod Feudum illud pro proprio habendum esse supra *Exerc. II. Th. 14. & IV.* à nobis fuerit assertum. *Manzius de Testam. valido & inval. q. 5. Tit. 13 n. 19.* Quod si Vasallus ab alio Vasallo Feudum cum consensu Domini emerit sub pacto retrovenditionis, nec tum licitum erit Vasallo novo, ad quem dominium utile per investituram revera transit, sine Domini consensu de eo testari; neque enim ipse jus suum s. dominium utile in alium transferre sine Domini consensu potest. Id autem facile largimur posse Vasallum de pretio Feudi, in casum si redimatur, relinquere dispositionem.

XIII. Legato Feudo l. per fideicommissum singulare relicto, sive alieno sive Vasalli testatoris proprio, æstimatio debetur ab hærede allodiali præstanda, si redimi & præstari nequeat. Rationes hujus asserti legi possunt apud *Eckolt. Tit. de Legatis §. 10. Ludw. Synops. c. 4. Brun. ad L. 34. ff. de Leg. qui Autores & dissentientium argumentis satisfaciunt.* Cæterum si Feudum alienum relicto, legatum eatenus validum est, quatenus alias rei alienæ legatum l. fideicommissum efficacia sua constar. *§. 4. seqq. 7. de Leg. ubi DD.*

XIV. Vasallus de Feudalibus & Allodialibus testamentum si condat, quoad Allodialia validum est, licet quoad Feudalia nullius sit valoris. *C. utile 37. de R. J. in 6to L. 9. §. 1 Berlich. p. 1. Decis. 39.*

XV. Accedimus illis, qui Feudum, sub generali fideicommissio contineri negant. *Rosentb. c. 7. conel. 11. n. 2. sicuri & alias generalis dispositio Feuda non comprehendit. 11. F. 26. §. in genere. Garfias Masrill.*

L. i. D. 86. Prunner v. 1. c. 32. n. 28. Atque hinc Feuda non veniunt in quartam superstitii conjugii debitam *ex Avib. Praterea C. unde Vir & Uxor, ubi Bald. II. F. 8. §. quamvis. Vincent. de Franch. Dec. 318. n. 2.* nec ex illis portio statutaria debetur *Carpzov. P. 3. C. 20. d. 20.* Excipiunt Feudum hereditarium, & illud de qua libera alienandi facultas data. *Mench. c. 519. n. 25.* Sed hic quam maxime indagandum est, quæ mens fuerit disponentis, utrum sc. ad Feuda ejusmodi pertinere voluerit, nec ne dispositionem.

XVI. Dominus dominium suum directum titulo allodiali quidem habet. quia tamen illud invito Vasallo alienare nequit *II. F. 55. §. praterea Ducatus.* recte inde colligunt DD. nec sine consensu Vasalli jus suum in alium per ultimam voluntatem posse transferre.

XVII. Cum jure feudali, quoad formam testamenti nihil peculiare sit constitutum, Vasallus quatenus de Feudo testari licet, secundum jus commune ultimam voluntatem declarare debet. *arg. II. F. 1.* Circa quod obiter notamus Nobilem Vasallum, vel in celsiori dignitate constitutum e. g. Comitem & Principem coram suo judicio recte constituto l. Consiliariis posse testari & insinuare testamentum *L. 2. pr. ff. de Offic. Pro-Conf. l. 3. 4. ff. de Adopt. L. 5. ff. de manum. vind. Carpz. p. 3. C. 3. d. 14. Berl. p. 3. c. 4. n. 33. Mez. ad q. 1. Lab. p. 2. t. 1. a. 2. n. 11.*

XVIII. Nullum dubium apud nos est, illa quæ hæctenus dicta, ad Feuda Imperii applicari posse, nisi in quantum contrarium jus queat doceri. Equidem *Dn. Iterus de F. 7. C. 16. Tb. 7.* Principibus Imperii condendorum testamentorum de Feudalibus quoque bonis laxiorem facultatem adseribit; sed ad conniventiam & permissionem Imperatoris id refert. Quod uti facile admittimus; ita regula generalis inde confici nequit. Cæterum de eo inter Juris publici Doctores acerrima lis est: utrum Principes Imperii, si testamenta condant, solennitates Jure Civili & Constitutione Maxiliani I. de Notariis præscriptas debeant observare? Sunt qui negant; sunt qui affirmant. Utrorumque rationes congessit *Illustr. Dn. Eyben pecul. Dissert. de Testam. Princip. & Comit. Imperii.* Nos affirmantium rationes putamus esse potiores, & ideo quidem; quoniam Constitutiones Imperii intuitu singulorum Principum Imperii pro Legibus habentur, hosque obligant, nisi quædam exceptio probari possit *Dn. à Rbez. Inst. J. P. 1. 34. Vitriar.*

4. 1. 103. *Maurit. de R. J. Tb. 30. feqq.* illicque citra respectum ad territoria in relatione ad Imperatorem & Imperium, vel ad alias Con-Statu pro privatis habentur. *Hugo de Statu Regim. German. c. 6. §. 8. Dn. Serykius Dissert. Preliminar. ad usum modernum D. §. 40. §. feqq.* Ut nihil dicamus de praxi, quæ pro hac sententia militat. *Rosentb. de F. c. 12. 9. §. 10. n. 14. Merckelbach apud Klock. Tom. 3. const. 107. n. 72. Dn. Fritsch. ad Linn. 4. 8. 178.* Quibus positis illa, quæ ex *L. penult. C. de Donat. inter virum & uxorem. L. 3. ff. de Adopr. L. 3. §. 19. C. de Testam.* huc afferuntur, præsentis negotio applicari nequeunt. Notum est, omnia quæ in jure civili de Imperatore habentur, ad Ordines & Status Imperii ab Interpretibus nostris hodie trahi. Quod uti tunc admittimus facile, si de Juribus Principum & Ordinum in territoriis quibus præsentis quæstio; nisi forte præsens rerum status & facies applicationem impediatur: ita persuasum nobis habemus, si Principes & Status singuli ad Imperatorem & Imperium vel se invicem referantur, sententiæ istorum Doctorum non esse subscribendum. Cæterum illam affirmantium opinionem Collegium Juridicum Wittenbergen- se super hac quæstione consultum non dubitavit probare M. Aprilis A. 1693. Plane iis in casibus, ubi solemnitatibus alias non opus e.g. in testamento inter liberos &c. omissionem & defectum illorum nec Principum vitare Testamentum, dubio caret.

XIX. Jure civili nemo invito in communione vivere tenetur, ita, ut secundum Interpretum plurimorum sententiam, nec pactum, licet juramento firmatum, nec præscriptio immemorialis, nec sententia arbitri, cui stare promissum est, nec defuncti dispositio divisionem impedire possint. *L. 26. §. 4. de condiç. indebiti L. 14. §. 2. ubi Gloss. D. Commun. dividund, L. 26. ff. de Serv. urb. prædior. L. f. C. commun. divid. L. 2. C. de communi rerum alienatione. Felicius de societ. c. 20. n. 34. Alexander Vol. 6. Col. 48. Schurf. cent. 2. conf. 37.* Iraque quæritur: si Pater testamento injungat filiis, ut in perpetua communione Feudi maneat, utrum hæc dispositio rata esse possit? Quod ex principiis Juris communis utique negandum est, quod ipsum quoque ad Feuda Regalia extendit *Wesemb. vol. 6. conf. 152.* cum aliis quos in partes vocat. Quamvis per modum consilii svadeat cum *Alexandro conf. 18. vol. 2. n. 3. 4.* ut pro decore & conservatione inclytarum domuum non procedant

dant ad divisionem, si ordinatio majorum adsit, quæ ut fervetur etiam, cum jus non cogit, pudore heredum & reverentia continetur. Nos arbitramur defendere quem posse, voluntatem parentum necessitatem inferre, si ob conservationem Familiæ illustris perpetua communio placuit disponenti, resque commodam divisionem non capiat, vel hæc cum magnis malis sit conjuncta. *Vincent. Fusar. de Fideicom. substit. qu. 707. n. 4. Peregr. de Fideic. n. 80. Mey. p. q. dec. 157. n. 4.* aut dispositio paterna à Principe, qui legi illi positivæ de perpetua communione vim adimere potest, confirmata, *Menoch. conf. 102. n. 72. conf. 607. n. 33. Decius conf. 390. n. 13.* Ad quam sententiam Collegium Wittenberse respondit. M. Jan. 1692. Quæ de testamento dicta ad pacta quoq; applicari facile poterunt.

XX. Si Filius in legitima tantum institutus, quæritur an Feudum in legitimam imputare debeat? Ad quam quæstionem negativè respondendum esse existimamus: quoniam Feudum ex providentia majorum filio debetur, atque sic æri alieno simile, quod ante omnia ex bonis deducendum est: nec etiam legitima nisi deducto ære alieno debetur. *L. 8. §. 9. de inoff. Testam. L. F. G. de Coll. Rosentb. c. 7. concl. 13.* Quæ tamen assertio limitatur quoad Feuda mere hereditaria. *Hartm. Pistor. p. 2. qv. 38. n. 5.* It. in Feudis, ubi fœminæ succedunt unà cum masculis. *Rosentb. d. l. n. 31.* Communiter etiam limitationem addunt, quoad Feudum novum, de qua tamen variæ extant Interpretum sententiæ, quas recenset *Rosenthal. d. l.* Videtur vero cum illis esse faciendum, qui istam limitationem ad eum casum restringunt, si pater Feudum emerit, vel alio acquisiverit titulo oneroso, vel bona allodialia in Feudum obtulerit: hacce enim ratione quodammodo dici potest, rem à Patre esse profectam. *arg. L. 30. §. 2. C. de inoff. Testam. Hartm. Pistor. d. l. n. 5.* Cœterum si expressa adsit patris voluntas, quæ imputationem Feudi in legitimam exigat: nulli dubitamus, quin & tunc regula à nobis asserta officium perdat, filiusq; satisfacere teneatur patenæ dispositioni. *a. II. F. 45.*

XXI. Successionem aliam esse legitimam, aliam testamentariam in vulgus notum est: quibus moribus hodiernis tertium genus ejus scil. quæ secundum pacta fit, accedit. De quâ, in quantum ad Feuda pertinet, sequenti Exercitatione data nobis occasione quædam dictu-
ri

ri sumus. De testamentaria hactenus fuit actum, assertumque nullam illam vim, nisi solis quibusdam exceptis casibus, exserere in Feudis, Plus vero sibi vindicari legitima, qua Feuda devolvi, seu transmitti quam plurimi textus juris Longobardici evincunt. Enimvero non una semper ratio fuit hujus successionis: siquidem antiquissimo tempore Feuda precaria erant, ita ut Domini ea, quodcumque vellent, revocare, & auferre possent. Post annalia fuere; mox vero ad Vassalli vitam producta. Deinde filiis relicta, & quidem primò uni tantum, quem eligebat Dominus; successu verò temporis omnibus æqualiter. Post hæc invaluit, ut etiam ad nepotes ex filio devolventur: imò ab uno etiam filio, ex quo nepos non adestet, ad alium, sic à fratre ad fratrem. Quæ collateralium successio paulò latius, non tamen ultra fratres patruales progressum fecit. Sed hic non substiteret Longobardorum placita. Omnes enim deinceps à primo acquirente sanguinem ducentes ad successionem defuncti possessoris, sive hujus descendentes sive collaterales essent, salva tamen linea gradusque prærogativa ad septimum usque gradum, quin & novissimo jure in infinitum usque sunt vocati. Quam historiam hujus Juris Feudalis nobis exponit *l. F. i. §. antiquissima.*

XXII. Successionis ab intestato Jus maximam partem præsumta defuncti voluntate niti, ab aliis passim, & recte quidem traditur; eruditèque explicatur à *Grotio L. 2. de I. B. & P. c. 7. §. 3. seqq. & Bachelero ib.* Hæc ipsa præsumta voluntas in Feudali Successione quoque sibilocum vindicat, sed cum hoc discrimine, quod hic non semper ad præsumtam voluntatem defuncti, cui succeditur, sed ad voluntatem præsumtam, tacitam, vel expressam primi acquirentis, & nec hujus solum, verum etiam Domini Feudalis sit respiciendum. Id quod sequentia passim declarabunt.

XXIII. Mortuo ergo Vasallo prima causa est illorum, qui ab eo descendunt, & quidem proxime. *II. F. 27 2631. l. hnt. 25.* Si modo habiles sint, & ad servitia idonei. Siquidem qui jure feudali inhabiles habentur, à successione sunt exclusi, licet novum Feudum acquirere possint. Cujus rei rationem jam supra dedimus *Exerc. II. Q. 21.* Inter inhabiles autem primò referuntur *Femina II. F. 36.* Varias allegant Doctores nostri hujus rei causas: vera tamen atque so-

B

lida

lida illa est, quod ad militiam idoneæ haud sint, illi non assveant, & sic servire nequeant. *D. d. c. 36.* Atque licet hæc ratio in singulari interdum cesset, in communi tamen semper militat, atque adeo nunquam facit cessare dispositionem Juris Feudalis. *arg. l. 3. §. 3. D. de minor.* Quamvis autem hæc, quam allegavimus, ratio in masculis ex foemina natis non inveniat locum, aliam tamen ob causam admitti nec hi possunt: quoniam nempe mater non plus juris in filios transferre potest, quam ipsa habuit. *argum. L. 175. §. 1. D. de R. 7. §. 17. Inst. de legit. agnat. success. I. F. 1. §. 3. II. F. 11. vers. ad filias verò.* Atque hoc est, quod Dd. dicunt; infecta radice, omne infectum est, quod ex illa descendit *L. 3. C. de bon. matern. Carpz. p. 3. const. 28. def. 9. n. 12.* Ut taceamus, Feuda familiæ causa concedi sæpius solere, quam cum foemina muet. *L. 95. D. de V. S. beneficio in gratiam Familiæ concessio frui nequit. Forster de success. Lib. 4. c. 23. n. 48.*

XXIV. In Feudo foeminino h. e. à foemina primum acquisito, vel in eo Feudo, quod masculus acquisivit, cum pacto ut foeminae succedant, de quorum utroque *Exercit. IV. th. 3. §. 4.* actum, Foeminae quidem admittuntur, sed tantum deficientibus masculis. *II. F. 30.* nisi in specie id actum, ut filia simul cum masculis, vel sicut masculi succedant. *Hartm. Pist. p. 2. qv. 35. Carpz. p. 3. 28. 13. 14. lib. 6. Resp. 72.* Quod si verò hoc solum actum, ut foeminae cum masculis, vel masculi & foeminae, filii & filia succedant, in regula subsistendum est, lequiores sc. sexum non nisi deficiente masculino admitti *I. F. 6. ibi, ulterius foeminae h. e. ultra masculum, præter masculum, vel ante masculum, vel non simul & c. II. F. 8. §. fita.* Imo si Feudum pro filiis & filiabus concessum, ad nepotes vel neptes ex filiabus non devolvitur, sed cum filiabus expirat. *Dn. Strykius de Succ. ab intest. 1. 3. 3. Struv. c. 9. a. 8. n. 15.* Cautus ergo ille sit, qui posteris ex filiabus prospicere vult, curetque, ut quam plenissimè literæ Investituræ conscribantur.

XXV. Si Feudum pro masculis & foeminis concessum, atque in prima linea foemina tantum superstes, an excludat masculum in secunda linea? quæri solet. Affirmant hoc nonnulli ob textum *II. F. 50. Peregrin. de Fideic. art. 27. n. 14.* Admitti hæc sententia potest in illis Feudis, in quibus jus primogenituræ introductum, quod ex linea, quam semel intravit, non exit, sed omnes aliarum linearum & ordinum suc-

cessiones, quamdiu aliquis ex linea primogenita superest, suspendit. Sed in aliis Feudis, ubi jus primogenituræ introductum non est, sententia hæc est dubia, ob regulam ex *I. F. 17. traditam*. Nec movet *Capit. 2. F. 50.* ubi habetur, quod successio Feudi ad solos & omnes pertineat, qui in eadem linea sunt. Nam illud commodè de iis intelligi potest, qui ad servitia sunt habiles. *Hartm. Piss. p. 2. Qu. 35. n. 18. & 20. Struv. Cap. 9. aph. 8. & 9.*

XXVI. Finge Titium reliquisse materteram, atque ad hanc, cum masculus non adit, Feudum devolutum. Postea ex sorore defuncti filius nascitur, quæritur; an foemina, cui Feudum semel acquisitum, eò cedere cogatur? Respondemus negando, cum tempus successionis spectandum sit. *II. F. 17. §. 51. §. similiter.* jusque perfectè quæsitum auferri nequeat. *Hartm. Pistor. qu. 35. n. 8.* Quod in tantum verum putamus, ut si foemina, quæ ad Feudum admissa, filios relinquat, illi potius quam ex alio nati masculi liberi, & nostro casu sororis filii succedant. Nec obstat illi nostro asserto, quod res devenerit in casum, à quo incipere non potest. Respondet *Dn. Lyncker in Analectis 9. 8. 8.* Contrariam sententiam probat *A. de Isernia & Jacob de S. Georgio*, tanquam, ut hic loquitur, in secreto Juris veriore, licet nostram communem esse fateatur. Interim hæc non eò pertinent, si defunctus Vasallus possessor, vel etiam alius in investitura comprehensus uxorem tempore devolutionis prægnantem reliquisset, & ex ea deinde masculus nasceretur. Quia enim posthumus hic pro nato habetur *L. 7. ff. de statu hominum*, foemina quæ Feudum occupavit, illi, postquam in lucem editus est, restituere id tenetur. *Struv. 9. 8. 8. ibid; Dn. Lyncker. Hartm. Piss. p. 2. qu. 35. n. 2. Mauric. Decade 9. Th. 8.*

XXVII. Utrum foemina per existentiam masculi semel exclusâ, perpetuo exclusâ maneat, acerrimè digladiantur Doctores. *Carpzovius Andream de Isernia, Matthæum de Assisicis, Janum de Arcedum* secutus affirmativam defendit. *Disq. 5. 8. 57.* sed & idem *Martini Landensis, Jacobi de Belviso, Ardizonis, Sensbecki*, aliorumque negativam magno conatu *part. 3. Const. 28. def. 15.* propugnat, atque tantis argumentis & rationibus eam niti assertit, ut qui relictiis hisce frugibus glandibus vesci malit, vix inter prudentes locum tueri suum possit. Hanc sententiam & nos veriore putamus, cujus rationes cum passim legantur,

tur, in recensendis iis nolimus esse prolixi. Conf. *Struv. 9. 8. 6. ibiqz*,
Dn. Lynker. Dn. Stryk. de Success. ab intest. 1. 3. 4. Plane eam ulu Fori
receptam esse, latis constat.

XXVIII. In Feudo mere hereditario foeminas succedere pleriq;
Doctorum tradere solent. *Schrad. p. 7. c. 3. n. 1. Rosentb. c. 7. concl. 41.*
n. 23. Dissentit *Carpzovius p. 3. 18. def. 11.* nec sine ratione. Etsi enim
Feudum hereditarium quoad successionem Alodialium jure censetur:
illud tamen ad ea, quae Domini personam magis respiciunt, quam
ipsam successionem, haud temere est extendendum. Quia ergo
Dominus Feudum dedit, ut servitia à Vasallo sibi praestentur, hocque
nec in Feudo hereditario aliter se habet, cujus ratione utique Vasal-
lus servitiis obnoxius est, credibile est, de nullis aliis successoribus,
quam de habilibus Dominum cogitasse. Nisi ergo verborum
nexus is adsit in beneficiarii tabulis, qui ad foeminas quoque trahi
possit, existimamus arcendas esse à successione. Quod si verò vel ex
communi opinione, vel ex literis Investiturae admittenda foeminae
sint; fatentur tamen & dissentientes à nobis, id demum verum esse,
si masculi deficient. *Bocerus de Succ. in Feud. c. 3. qv. 40. Dn. Stryk. de*
succ. ab intest. diss. 1. c. 3. 6. 6.

XXXIX. Alia ratio est Feudi Franci, in quo cum ratio cesseret, ob qua
Foeminae à successione Feudi arcentur, prona consequentia fluit, admit-
tendas esse. Qua de re latius actum est in *Dissert. nostra de Feud.*
Franco tb. 26. Atque ista sententia in tantum vera est, ut foemina
cum masculino simul admittatur, cum impedimentum, foeminae obtans,
hic exulet. *II. F. 104. pr.* Qui huic sententiae opponitur §. *item si quis*
primus d. l. aliam plane speciem continet.

XXX. Dantur Feuda, quae dicuntur juris Francorum, sive in quae
successio fit, secundum mores Francorum, in quibus primogenitum
tantum ad successionem admitti, foeminas tamen non excludi, volunt
Doctores. vid. *Tiraq. Tract. de primog. Thom. de Marin. de genere &*
qual. Feud. c. 13. Rosenthal. c. 7. c. 15. Ejusmodi Feuda non tantum in
Ducatu Juliae & Cliviae dari, sed & ipsos Ducatus id generis Feuda
esse probare conatur *Autor Assert. Brandenburg. Fundam. 1. p. 1. seqq.*
Quorsum etiam collinear *Disp. sub illustri Dn. Rbetio habita Efurti de*
Feud. Clivens. Cui tamen asserto constanter à Saxonibus strenue

con-

contradictum est. vid. *Deduct. Saxon. de anno 1654. in Resp. ad Object. 6. Franzk. lib. 3. Resol. 1.* Plane ubi consuetudine successio feminae in Feudis vel statutis est introducta, merito secundum illam jus est dicendum. *Vultej. 1. 9. 28. Wurnserus de F. improp. cl. 7. serv. 2.* Quid extra hosce casus filia ex Feudo capiat, infra dicemus.

XXXI. De fructibus nondum perceptis, industrialibus, & naturalibus illius anni, quo decessit Vasallus, ita jure Feudali Longobardico est constitutum, ut si post Kalendas Martii decesserit Vasallus, illi ad heredes allodiales pertineant. *II. F. 28. §. bis consequenter. II. F. 86.* Scilicet sciendum est, computationem anni ita esse iniendam, ut à Kalendis Septembris incipiat, & ultimo Augusti sive pridie Kalendas Septembris finiatur. Si igitur Vasallus intra Kalendas Septembris & Kalendas Martii moritur, fructus nondum percepti, sive industriales sive naturales ad successores feudales pertinent, & ideo quidem, quoniam sunt partes fundi. *argum. §. 36. Instit. de rerum divis. L. 44. d. de R. V. licet impensas heredibus allodialibus restituere teneantur. argum. II. F. 28. §. si Vasallus. Hartm. Pist. p. 1. qv. 24. n. 72.* Si verò post Kalendas Martii vita fungatur, fructus pendentes ad heredes allodiales spectant: quia defunctus jam ultra dimidium anni supervixit, & ad tempus fructuum percipiendorum propius accessit. Quæ ratio eo magis plausiblem videtur, si ad Italiam oculos vertamus, in cujus solo jus feudale natum, atque citius ac alibi semina in terram projici, & fructus sari jam pululascere solent, ipsæque vindemiæ in mensem Augusti incidunt. *L. 2. C. de Feris.* Vapula hæc decisio varietate apud Interpretes, ut videre est apud *Bitse. II. F. 28. §. bis consequenter.* multique sunt, qui in foro nullum ejus esse usum, sed potius fructus pro ratione temporis inter Vasalli successores Feudales & allodiales dividendos esse, arbitrantur, *Schulzius in Synops. de rer. divis. lit. N. N.* Contrarium verò testantur *Rosentb. 10. 42. n. 36. Pist. d. l. n. 49.* Ita tamen, ut fructus vinearum, quoniam vindemia tardius in Germania contingit, Vasalli allodialibus heredibus addicantur, etiam si post Augustum decesserit Vasallus *Pistoris d. l. n. 49. Gudeling. p. 5. c. 5. n. 5.* Cæterum placitum illud Longobardicum, sicuti & ad pensiones, quæ ex fundo conducto fructuum nomine præstantur, pertinet. *Pistor. d. l. qv. 25.* ita, ad fructus alias civiles trahi non potest, ratione quorum

rūm decisio ex jure communi petenda, ita nempe, ut si dies venerit, vivo Vasallo heredibus Allodialibus solis debeantur; si vero post mortem Vasalli pro rata temporis inter successores allodial. & feudales sint dividendi. *argum. L. 7. solut. matrim. L. 26. C. de usufr. 58. Pist. lib. 1. qv. 24. n. 6. Struv. 15. 16. Quid jure Saxonico obtineat ex lib. 2. art. 58. 67. Landr. & Constit. 32. p. 3. ubi Carpz. petendum est.*

XXXII. Non tantum foeminae pro inhabilibus habentur, verum etiam inter masculos inhabiles reperiuntur, vel natura, vel lege, vel conventione. De ultimo genere actum *ex. Vl. Th. 1. seqq.* Ad prius genus pertinent, qui ob defectum animi vel corporis ad servitia praestanda minus sunt apti, quales sunt furiosi, mente capti, muti, surdi, caeci &c. *II. F. 36.* In quo textu licet duae contrariae sententiae recenseantur, ultima tamen, quia rationem continet Juris feudalitatis analogiae maxime congruam, merito probanda arripiendaque est. Illa ipsa ratio, cum consistat in defectu aptitudinis ad servitia, non male decisio ad illos trahenda quoque est, qui non nati tales sunt, sed post natiuitatem simile vitium contraxere. *Carpz. p. 2. Const. 28. d. 6. Ludwell. Tract. feud. p. 171.* Aequitas tamen postulat, ut alimenta in subsidium inhabili a successione ex Feudo praestentur. *I. F. 6. §. 2.* qui textus, licet de Feudo magno loquatur, sententia tamen ejus ad alia quoque Feuda ob identitatem rationis extendi potest. Quia in re Judicis arbitrium curare debet, ne ob onus alimentorum Vasallus possessor ad servitia ineptus reddatur. *Carpz. dec. 173. 174.*

XXXIII. Quemadmodum casus fortuitus jus perfectum quassitum nemini auferit, ita etiam non est Feudo privandus, qui postquam jure quassitum, inhabilis est factus. *I. F. 21. L. 1. n. 4. Hartm. Pistor. p. 2. qv. 292. 32. n. 4. Carpz. P. 3. C. 28. d. 8.* Neque etiam est, quod verba *retinere non posse*, quae *I. F. 6. II. F. 36.* habentur, aliud nobis persuadeant: siquidem & illa ad casum, ubi defectus jam ante devolutionem contigit, commodè trahi, atque ad primam investituram conferri possunt, hoc sensu, scilicet ut inhabilis, jus Feudi ex prima investitura descendens retinere non possit. *Conf. Dn. à Rhez. ad d. S. 3. 176. p. 187. 341.* Caeterum quoties nulla servitia ex Feudo praestanda, toties inhabilem succedere posse, nullum est dubium. *Schrad. p. 7. c. 5. n. 32.* nec ambigendum est, Dominum inhabili gratiam facere, & tum Feudum noviter ipsi

ipsi concedere, tum etiam ad successionem Feudi antiqui, si nulli ad-
sint agnati vel simultanee investiti, admittere illam posse. *a. l. pen. C. de
pañ. Schmid. IV. 3. 7.*

XXXIV. Si pater imperfectus & vitio laborat, non nocet id fi-
liis, ad quos Feudum devolvitur. Quod si verò antequam filii nati,
Feudum ad Agnatos semel sit devolutum, jus hæc perfectè acqui-
situm in gratiam postea natorum iterum auferri nequit. *Michalor de
cæco, muto & surdo. c. 66. n. 18.*

XXXV. Si filii sint inhabili, vel agnati, vel simultanee investiti,
quæritur utrum in præjudicium horum Dominus gratiam facere pos-
sit? Quod post *Afflictum* recte negat *H. Pif. L. 2. q. 32. n. 13.* & ideo qui-
dem, quoniam tempus delationis spectandum *II. F. 57. II. F. 51.* hoc ve-
ro tempore inhabilis qui est, pro mortuo habetur. Quò posito per
mor. em ultimi possessoris successores alii Feudalibus jus statim est
quæsitum, Feudumque ad ipsos jam est delatum: quod factò Domini
auferri nequit. Ad hanc sententiam respondit Collegium Witte-
bergenfè Fratribus à Z. & K. M. Jun 1693.

XXXVI. De Hermaphrodito quærent Doctores: utrum habilis
sit ad Feudi successionem? Nos eousque habilem existimamus, quo-
usque pro masculo habetur, id quod Doctores *ad L. 10. de statu hom. &
alibi passim* explicant.

XXXVII. Lege inhabiles sunt Clerici, qui cum milites sint Chri-
sti, non debent milites esse seculi *II. F. 21.* atque adeo, ad Feudi succef-
sionem non admittuntur, licet maximè per substitutum servire velint.
Bitfch. II. F. 30. §. ex hoc. Imò Feudo jam acquisito privatur, qui Cle-
ricus vel Monachus factus, cum sic non casu fiat inhabilis, sed seipsum
talem reddat. Etsi autem per ingressum in Monasterium Monachus
dominium omnium rerum suarum amittat, idque in monasterium
transferat. *Nov. 5. c. 5. Arb. ingressi. C. de SS. Eccles.* Feudum tamen
eò non pertinet, sed ad Dominum vel agnatos devolvitur. *II. F. 2. 30.
§. ex hoc. ibig. Bitfch.* Cæterum ista clericorum exclusio limitari
solet, quoad religiosos Equites Ordinis Teutonicæ, Melitenses, it-
ratione Feudorum, ubi vel plane nulla servitia, vel ea præstanda, quæ
à Clerico commodè præstari possunt. *Hartm. Pistor. qv. 33. n. 22. Ludv.
p. 203.* Jus Saxonicum commune regulam Longobardici juris fe-
quitur

quitur. *art. 2. Lehnd. ibi Pfaffen und Frauen* c. 10. *Art. 25. Zobel.*
p. 3. diff. 22. pr. Carpz. p. 3. C. 28. d. 1. In Electoratu tamen Saxonie mi-
tius cum Clericis agitur, habenturque pro capacibus successione atq;
possessionis Feudorum, pro quibus servitia per substitutum exhibere
possunt: modò non sint Monachi. *Const. 28. part. 3. ubi Carpz.* Idem
in univèrsa Germania receptum esse usu, testantur illi, quos in partes
vocat. *Maurit. D. 9. Tb. 11. Rosentb. c. 7. C. 29. n. 9.* quam praxin Jus
Feudale Livonicum quoque probat. *Maur. d. l.*

XXXVIII. Si plures unius gradus filii adsint, omnes æqualiter
succedunt atque Feudum dividunt, nec indigent novò Domini con-
sensu, Regalibus tamen feudis exceptis. *II. F. 55. §. praterea.* Jure
Saxonico Dominus Feudi unum saltem ex liberis de Feudo defun-
cti Patris investire tenetur, ita tamen, ut cæteris postea nihilominus
ab investito fratre satisfiat, *Landd. Lib. 1. art. Lehnd. art. 29.*
Quid verò usu servetur, legi potest apud *Schulz. lib. 3. de primo ordine*
success. p. 197. Utrum in Feudis Imperii nostri antiquitùs divisio ad-
missa fuerit inter Goldastum & Engelbrechtum disputatio orta est,
cujus summam exhibet *Dn. Iter. de F. J. c. 13. §. 9.* Quicquid tamen
illius sit, hodie usu Juris publici Regalia Feudi dividi posse, & actu sæ-
pius divisa esse, quis ignorat? Sed tantum quoque abest, ut Lege im-
probentur, aut moribus hæ divisiones, ut potius, si qua fortasse familia
jus primogenituræ recipere velit, consensu opus sit Imperatoris. *It-
ter. d. l. c. 12. §. 11. n. c. 13. §. 9. Struv. Obs. Feud. c. 9. 1.* Plane Electoratus
divisionem non admittere ex *A. B. 4. 25.* satis certum est.

XXXIX. Divisio Feudorum Regalium in Germania non fit uno
modo, nec lege aliqua universali definita est, sed secundum pacta fa-
milie, vel dividendum placita suscipitur. Neque etiam quod uni
Familie placuit, aliis legis instar esse potest. *Dn. à Seckendorf Fürstent-
Staat. c. 3. n. 3.* Ubi primogenitura est recepta, ultragenitis certa
portio pro dignitate & conditione Familie assignatur, vel in numerata
pecunia, l. in rebus certorum prædiorum. Quæ portio Apana-
gium dici solet. Fit interdum ut certa portio ipsius Feudi Regalis,
Præfecturæ scilicet quædam secundo genitis assignetur; ubi quidem in
dubio nec Jurisdictio, nec Regalia, multò minus ipsa Superioritas ter-
ritorialis concessa censetur, sed tantum jus capiendi redditus. Potest
tamen

tamen fieri, ut & Regalia quædam & particula Superioritatis in illos transeat ex pacto. Quo quidem casu studiosè indagandum est, quid actum sit inter pacifcentes. Atque adeo controversiæ, quæ hac de re hodiè in quibusdam Familiis magno conatu agitantur, quæstionibus magis facti, quàm Juris absolvuntur. Quorum illa cum privati homines & in umbra scholæ latitantes rarè penitus habeant perspecta: facile apparet, quam ridiculum sit, si his de litibus judicium facere se posse arbitrantur. Cæterum Appanagiatii titulum, & insignia ob jus futuræ successione retinent, iis tamen exceptis, quæ personalissimam dignitatem respiciunt, aut capiti Familiæ soli sunt propria. *Springinsfeld de Appanagio. Inter. de F. J. c. 13. Myl. de Princ. Imp. c. 22. num. 3. Dn. Lycker Dissert. de Superior. territor. pag. 60.*

XL. Si Filius unus ante adeptum Feudum, alter postea natus, ille pro primogenito est habendus. *argum. L. 5. D. de Senat.* Quandoquidem tempus mortis in successione inspiciendum est, non tempus dignitatis vel qualitatis acquisitæ; quæ & ipsa liberis antea natis communicatur: cum credibile non sit, illos, qui Feudum pro liberis dedere, vel acquisivere jam natos exclusisse, *Finckelb. disp. 6. contr. 10.* Hugo Grotius *de J. B. ac Pac. L. c. Conf. Maur. D. 9. p. 3.* ubi varias hac de re sententias recenset.

XLI. Si primogenitus ante patrem decesserit, filius ex primogenito natus preferendus est secundo genito. *Finckelb. d. l. contr. 11.* Ubi multis rationibus hoc assertum confirmat: id quod ratione Electorum peculiariter statutum in Aurea Bulla tit. 7. Quæ res minus dubii habet, si Feudum ad primogenitum jam fuit ipso actu devolutum, ex cuius linea non exit, usque dum successor ex ea non adsit. *Conf. Goldast. de jure represent. in primogenitur. à Imperii German.*

XLII. Si primogenitus inhabilis est, ad successionem non admittitur, sed ad proximum ista defertur, *argum. eorum, quæ supra θ. dicta.* Quæ decisio & *A. B. tit. 25. probatur.* Quod si vero superveniat inhabilitas, non ideo privandus erit Feudo, sed Curator vel administrator ipsi dandus erit. *Limn. ad A. B. d. 1.*

XLIII. Jus Primogenituræ primogenito invito auferri nequit, posse tamen ipsum juri suo renunciare, nulli dabitur. *a. l. pen. C. de Partit. ubi Dd. Illustre Exemplum hujus renunciationis*

in Serenissima Familia Brandenburgica exitit, quando Fridericus I. primogenitum Johannem oneri illi, quod Electori incumbit, minus aptum arbitratus bonis rationibus effecit, ut jure suo cederet patere-
turque, ut Electoralis dignitas in secundo genitum Fridericum transferretur. Qua de re legi potest *Aneas Sylvius sub Friderico III. c. 3. Philipp. Melanchthon in Chronicis.* Dubium circa hanc renun-
tiationem movere videtur locus apud Autorem Epistolæ ad Hebræ-
os XII, 16. ubi notatur Elavus, & βέβηλα, profanus dicitur, ὅς ἀνὰ
βρώσεως μίλις ἀπέδοτο τῆ πρωτογένεια αὐτοῦ. Quam varie dissen-
tiant D. Theologi, etiam nostrates, circa interpretationem hujus loci,
Commentarii testantur abunde: quorum tradita referre nostrum
non est. Quicquid vero illorum sit, haud negamus insignem animi
levitatem arguere, si quis se ipsum sine justa causa egregio illo benefi-
cio, quo Deus & natura beavit, non dubitet privare. Conf. potest *Gro-
tius, Polus, Schmidius & B. Calovius noster ad d. l.*

XLIV. Qui Jus primogenituræ cum Majoratu confundunt,
fallunt, & falluntur. Scilicet jus primogenituræ lineam primogenitam
respicit, atque neminem ex alia linea admittit, quousque ex linea pri-
mogenita quis superfit; Majoratus verò totam Familiam respicit, ita
ut quis senior sit totius Familiæ, potior sit in successione. Est etiam,
ubi jus primogenituræ cum Majoratu conjungitur, ita nempe, ut ille,
qui in linea primogenita est ætate major, omnibus præferatur. *Jacob.
à Saa de Primogenitura n. 48. Goldastus de Majoratu lib. 2. c. 5. Melch.
Pelaezà Merez de Major. & Mel. Hispan.*

XLV. Jus repræsentationis inter descendentes Vasalli sine du-
bio habet locum, ita, ut nepotes vel ulterioris gradus in stirpes simul
cum filiis succedant, sive etiam sint soli. *Cap. un. I. F. 8. & I. F. 14. Novell.
18. c. 1.* Quod jus repræsentationis in infinitum usque hic habet lo-
cum. *I. F. 1. §. hoc quoque I. F. 8. juncto II. F. 50.* Licet pro se & filiiis
Feudum datum, tum ob præsumtam acquirentium intentionem, tum
etiam quoniam sub filiis nepotes & omnes deinceps continentur. *L.
201. D. de Signif. Verb.* Jus Saxonicum contrarium statuere videtur.
art. 6. & 21. LehnN. Verum usus, qui optimus Juris interpres, vo-
cabulum *Sohn*/quod in dictis articulis habetur, ad natos quoque ex
filio extendit, ita, ut hodie nullus Doctorum Saxoniorum dubitet,
juris

juris communis sententiam, quam antea asseruimus, in Saxonico Foro obtinere. *vid. Hartm. Pistor. lib. 2. qu. 19. Carpzov. p. 3. C. 29. def. 15. Schulz. Synopsin. Instit. lib. 3. de primo ordine succedentium. lit. A. & D. & Synopsin. I. F. Cap. 8. n. 33. & 35.* Sententiam istam non parum iuvat locus apud *Wittichindum L. 11. Ann.* ex quo patet sententiam illorum, qui filios filiorum computant inter filios pro superstitione illius aevi armis in duello fuisse defensam, reportasseque victoriam. Sic verò scribit *Corbeiensis: Rex (Otto) II. autem transiit in Bajoariam, & rebus ibi rite compositis, reversus est in Saxoniam. Dissensio autem, qua facta est inter Everhardum & Bruningum, ad hoc pervenit, ut caedes publica fierent, depopulationesque agrorum agerentur, & ab incendiis nunquam abstererent. De legum quoque varietate facta est contentio, fuereque qui dicerent, quia filii filiorum non debent computari inter filios, hereditatemque legitime cum filiis sortiri, si forte patres eorum obiissent avus superstitibus. Unde exiit edictum à Rege, ut universalis populi conventio fieret apud villam, qua dicitur *Stela*, factumque est, ut causa inter arbitros iudicaretur debere examinari. Rex autem meliori consilio usus, noluit viros nobiles ac senes populi in honeste tractari, sed magis rem inter gladiatores discerni iussit. Vicit igitur pars, qui filios filiorum computabant inter filios: & firmatum est, ut equaliter cum patris hereditatem dividerent pacto sempiterno.*

XLVI. Cum post *Novell. 118.* inter suos & emancipatos nulla hodie super sit differentia quoad jus successionis; neque etiam jus feudale ad patriam potestatem respiciat, sed omnibus masculis ex *Vassallo* sanguinem trahentibus deferat successionem. *c. un. l. F. 13.* sequitur patrem causam esse emancipatorum & suorum. *Schrad. p. 7. c. 5. Rosenth. c. 7. concl. 16.* Quod in Saxonia minus dubium habet, quia ibi emancipatio non tollit jus Agnationis. *lib. 1. art. 23. ibi Glossa Lit. O.*

XLVII. De liberis naturalibus magna inter Doctores lis est, an, & in quantum in Feuda succedere possint? Nos inhæremus verbis peripicuis. §. *Naturales. II. F. 26.* atque adeo arbitramur, naturales liberos Jure Longobardico à successione Feudali excludi, & ita quidem, ut ne matri succedant in Feudo foemino *Isernias ad dict. §. naturales. Hartm. Pistor. p. 2. qu. 40. n. 2.* nec nati ex ejusmodi liberis licet

legitime admittantur. *Schmid. p. 7. c. 5. n. 20.* neque etiam illis profit legitimatio post rativatem facta: id quod clarissima verba: *licet postea fiant legitimi*, satis innuunt. Equidem nos non fugit, hæc verba à *Cujacio II. F. 12.* aliisque ita explicari, ut scilicet *post delatam successione* non profit legitimatio, bene tamen illa, quæ antea facta. Sed quis non videt nimis violentam hancce interpretationem esse? Sanè simplicitas juris Longobardici fictionem illam legitimationis vix admittit, atque otiosa fuisset decisio, si de illis, qui post delatam successione legitimates sunt, Feudista locutus esset. Nam cum hocce casu tempore mortis naturales inhabiles fuerint, atque sic aliis Feudi successoribus jus jam perfectè quæsitum: sine omni dubio illud ipsis auferri nequit. Quæ cum ita sint, nec legitimos per subsequens matrimonium secundum Jus commune Longobardicum admitti posse, audacter asserimus: quamvis hocce facile largiamur, hodie in Germania, cum in omnibus pro legitimis habeantur, mitius cum illis agendum esse, illos que non excludendos à successione. *Carpz. p. 3. c. 28 d. 17.* etiam si feudum concessum pro se & legitimis heredibus *Schrad. p. 1. c. 5. num. 21. vid. Dn. Stryk. de Success. ab intest. d. l. c. 3. § 27.* Quod si Princeps per rescriptum indulserit jus natalium, & diserte concesserit jus succedendi in Feuda: eatenus admitti naturales possunt, quatenus de Feudo immediatè à Principe concessio est quæstio; nullique adsint agnati. Potest enim tunc Princeps sibi præjudicium inferre, non aliis invitis, quibus jus ex pacto quæsitum. *Dn. Struv. c. 9. th. 3. n. 9.* Atque hinc etiam Cæsaris legitimatio nil prodest illis, qui in Feudis ab Ordinibus, vel aliis dependentibus succedere volunt, nisi adsit Dominorum consensus. *arg. C. Leop. §. 27.* Quoad Feuda Imperii tradit *Ill. Dn. à Rbez. J. J. P. I. XX. §. 9.* praxin legitimatos sive per Rescriptum, sive per subsequens matrimonium, ad illorum successionem non admisisse: plurimi tamen Juris Germanici peritissimi, inque judiciis Imperii versatissimi Viri contrarium docent, quorum satis amplum numerum citat *Dn. Itter de F. J. c. 14. §. 2.* inter quos *Rosenb. c. 6. c. 18. n. 10. Myl. Gamol. c. 24. n. 2.* laudasse sufficiat. Jure Saxonico nihil peculiaris hic obtinet. Extat quidem Constitutio D. Mauriti sub rubrica: *Wendenen aus der Rittertschaft welche Kinder außer der Ehe zeugen und ihr Lehngut auff sie erben wollen* &c. ex cujus contextu, si cum rubro

rubro conjugatur, satis colligi potest, Legislatorem nec legitimos per matrimonium admittere voluisse ad successionem Feudalem: qualem legem condi posse, nulli dubitamus, quicquid dicat *Seburffius L. 2. C. 56.* Sed constitutionem istam quoad legitimos per subsequens matrimonium usu non servari notissimum est. *Hartm. Piff. L. 2. q. 41. in fine. ubi notab. Conf. In golst ad. subjungit. Carpzov. p. 3. C. 28. d. 18.*

XLIII. Qui ex sponsa natus est ante benedictionem sacerdotalem, si modo plenus consensus adfuerit matrimonialis, pro naturali habendum non esse, sic non arceri à successione feudali, arbitramur cum *Struv. c. 6. th. 3. n. 13. Dn. Stryk. de Succ. ab int. d. l. c. 2. §. 44.* licet etiam nulla sponsalia præcesserint publica, modò non aliud adfit impedimentum. *Dn. Stryk. d. l. Carpzov. p. 2. c. 14. d. 12.* Quamvis in Electoratu Saxonix ob *Dec. 49.* publica præcise requirantur. Quæ de nato ex sponsa dicta, etiam & multò magis ad eum pertinent, qui ex uxore post nuptias ex congressu ante Evlogiam factò est editus. *A. L. 11. C. de lib. natur. & legib.*

XLIX. De legitimatis per oblationem Curix otiosum est quæ re-re, cum hic modus apud nos in usu non sit. Adoptivi liberi verò, quia ex sanguine Vasalli non descendunt, nec succedere in Feudo palam est, nisi Dominus consentiat & agnati, *Carpzov. d. Feud. 5. th. 3.*

Add. post Th. XXV. Titius Vasallus Saxonicus patiebatur alienationem mentis: dabatur hanc ob causam illi Curator, & quia plures ejus concurrerant creditores, è re omnium esse putabatur, ut bona ejus aliis utenda locarentur. Aderant Cajus & Sejus proximi ex simultanea investitura successores Titii, qui petebant admitti ad conductionem: aderat & soror Titii, quæ & ipsa conducere volebat bona fratris Quæstio hinc orta, quæ pars potior habenda sit? Cajus & Sejus reale jus urgebant, quod in Feudalibus bonis Titii ex simultanea investitura jam erat ipsis acquisitum: credibileque esse, asebant, neminem majori cura administraturum bona, quam eos, ad quos spes successionis pertineret: adhæc agnatis & simultaneè investitis jus protimiseos & retractus datum esse quoad alienationem Feudi; simile itaque Jus in locatione, conductione non male illis asseri posse: forori

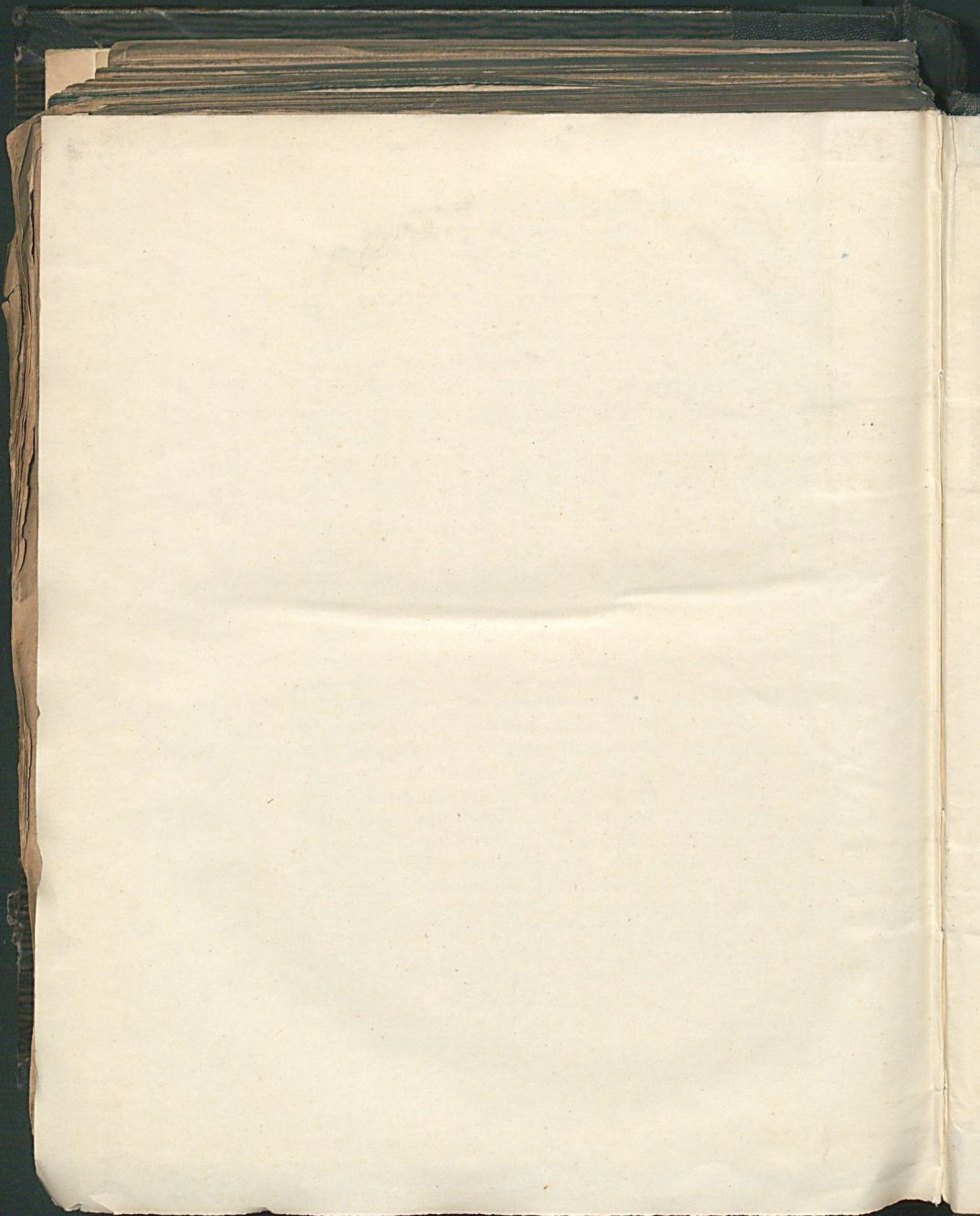
forori è contratio nullum esse in Feudo jus, nisi quod in subsidium
dos ex eo debeat fratre defuncto. Sed; quia tamen simultanea
investitura nec possessionem tribuit Feudi, nec facultatem de eo di-
sponendi vivo Vasallo possessore, incertumque erat, utrum ad Cajum
& Sejum Feudum posset devolvi, cum non impossibile esset, eos ante
Titium fato fungi: porro locatio substantiam Feudi non afficit, nec si-
multanee investitorum juri parit præjudicium: sed solus fructus re-
spicit, qui allodialium rerum vicem subeunt, & ad heredes Vasalli per-
tinent; multa adhæc Feudalibus allodialia Titii bona admixta repe-
riebantur, ad sororem post mortem fratris devolvenda: haud credi-
tum fuit, Cajum & Sejum esse audiendos. Quibus nec jus protimi-
feos prodesse poterat, quippe quod nemo simultanee investitis asseruit
unquam in locatone conductione. Neque tamen etiam sororis cau-
sa potior visa, quæ & ipsa nullum hac parte prælationis jus poterat
docere. Quam ob rem Dn. Scabini Wittebergenfes super hac qua-
stione M. Martio 1669. consulti, plus offerentibus bona esse locanda
arbitrati sunt, quam decisionem & concurrentium creditorum causa
effragitare videbatur.

Th. XX. ad Exercit. X. pertinens. Regalia quatenus privatis pos-
sint concedi *Exerc. 8. Th. 3. C. 14.* satis dictum. Quæcunq; ergo Regalia à
Majestatem vel territorialem Superioritatem habente expresse possunt
concedi, ea etiam præscriptione acquiruntur, non quidem longi aut
longissimi temporis sed immemorialis, quippe quod vim privilegii ha-
bet. *Capit. 36. §. Præterea. X. de V. Signif. Recessus Imperii de A. 1548. S.*
Wenn auch ein ausgezogener. §. 9. Wo aber innerhalb Menschen-
gedencken. Modestin. Pistoris Consil. 4. n. 32. §. 26. Goed. Conf. III. n. 8. Iqua-
sententia in Foro Sax. recepta. Heigius P. 1. L. 16. n. 47. Carpov. P. 2.
Const. 3. Def. 24. §. 25. Sed intelligenda hæc sunt de præscriptione contra
Superiorem: nam contra privatum, si Regalia jam formata, uti DD. lo-
quuntur, præscribantur, ordinarium tempus suffi-

cit. *Rosenb. c. 5. concl. 17. n. 3.*

ULB Halle

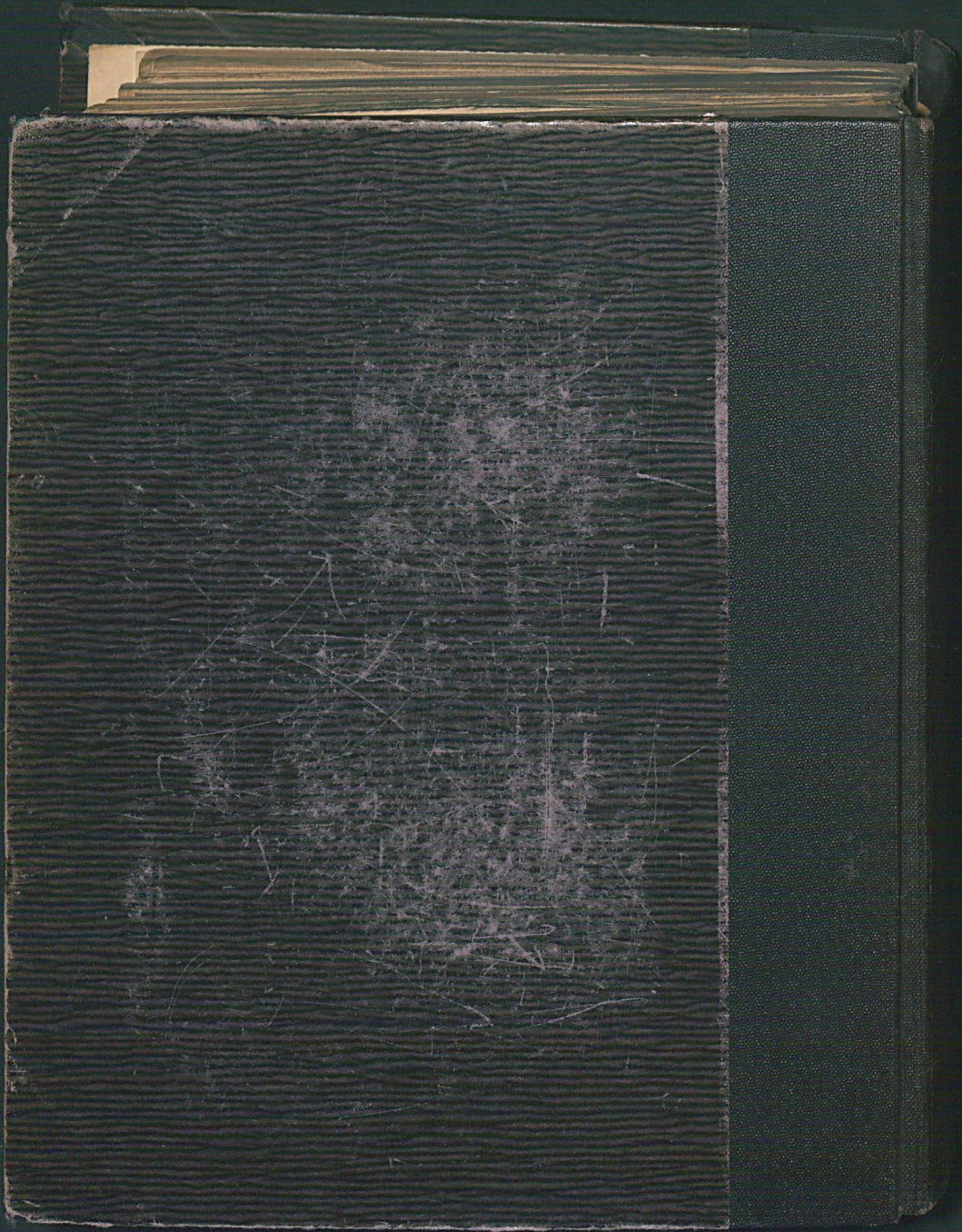
3

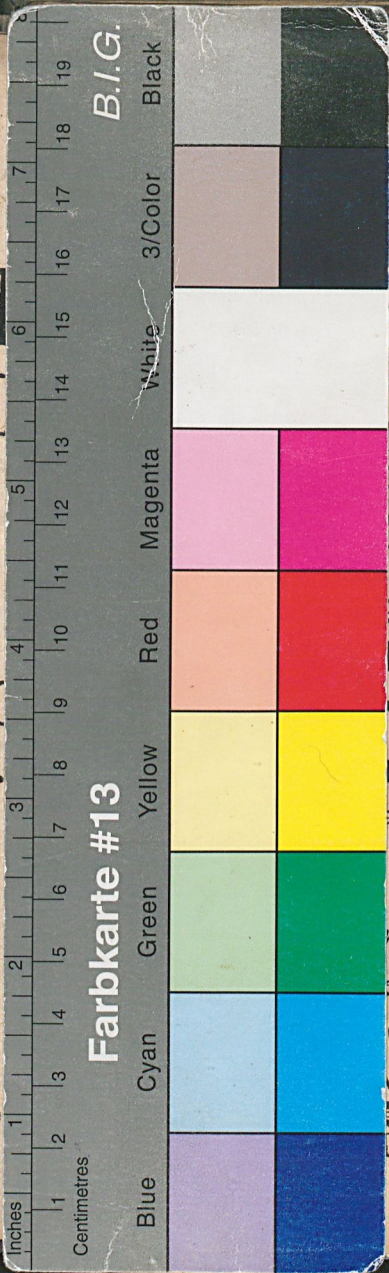
005 361 702

VD 17

B.I.G.

Farbkarte #13

Inches
Centimetres

Black
3/Color
White
Magenta
Red
Yellow
Green
Cyan
Blue

R. B. V.
IO FEUDALIS
DE
SITIONE
NTARIA, ET
E DESCENDEN-
N FEUDO.

9/9
1694 17

Quam
ESIDE
NRICO HORNIO,
P.P. atq; Collegiorum
e hic sunt, Adessore,

M DC. XCIV.
rio fctorum
e defendet
CH à Schirstedt,
Marchicus.

Prelo Goderitschiano.

